

Aurorei și lui Gheorghe

*„Cu cât se însera peste arborii rari,
Cu atât începeau să lumineze mai tare”*
Nichita Stănescu

ROMÂNIA, POEZIA

Personajele:

ALEX
ANA
APA
AZURA
BĂTRÂNA
BĂTRÂNUL
BEZNĂ
CEATĂ
CHELU'
CORU'
CRENGUȚA
DOINA
DORU
FLORIN
GHEORGHE
GRASU'
IE
MALACU'
MIERE
MIHAI
MIHAIL
NOROD
PĂDURE
PĂMÂNT
PECET
PUȘCĂ
ROȘCOVANA
SALVĂ
SETEA
SFRIJIDU'
ȘOFRONICA
STÂNA
TÂNĂRUL
URMA
VIFOR

TABLOUL 1.

MALACU', SFRIJIDU', ROȘCOVANA, ȘOFRONICA, AZURA

Spectatorii intră. Pe scenă, cu spatele la public 3 fete în 3 perechi de iegări, una roșie, una galbenă și alta albastră pedalează, fie pe biciclete cardio sau pe alte minuni din sala de gimnastică (stepăre, eliptice etc.). Important e să își afișeze posterioarele publicului. Ele recită alternând, cuvânt după cuvânt, de la una la alta, poezia „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie” de Mihai Eminescu. Numărul de cuvinte pe replică poate însă alterna în funcție de voința ritmică a regizorului. În fața fetelor, în mijlocul scenei, începe o luptă de stradă între 2 bărbați într-un ring amenajat ad hoc (libertate în decor: 4 tomberoane în flăcări, faruri de mașini de lux, ring de box, cușcă sau groapă etc.). Important este ca punera în scenă și coregrafia să fie realiste, underground și pe cât se poate de violente. Muzica străzii vremii poate acompania intrarea.

ROȘCOVANA: - Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
ȘOFRONICA: - Țara mea de glorie țara mea de dor?
AZURA: - Brațele nervoase, arma de tărie,
ROȘCOVANA: - La trecutu-ți mare, mare viitor!
ȘOFRONICA: - Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
AZURA: - Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
ROȘCOVANA: - Căci rămâne stânca, deși moare valul,
ȘOFRONICA: - Dulce Românie, asta ți-o doresc.
AZURA: - Vis de răzbunare negru ca mormântul
ROȘCOVANA: - Spada ta de sânge dușman fumegând,
ȘOFRONICA: - Și deasupra idrei fluture cu vântul
AZURA: - Visul tău de glorie falnic triumfând,
ROȘCOVANA: - Spună lumii large steaguri tricolore,
ȘOFRONICA: - Spună ce-i poporul mare, românesc,
AZURA: - Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
ROȘCOVANA: - Dulce Românie, asta ți-o doresc.
ȘOFRONICA: - Îngerul iubirii, îngerul de pace,
AZURA: - Pe altarul Vestei tainic surâzând,
ROȘCOVANA: - Ce pe Marte-n glorie să orbească-l face,
ȘOFRONICA: - Când cu lampa-i zboară lumea luminând,
AZURA: - El pe sânu-ți vergin încă să coboare,
ROȘCOVANA: - Guste fericirea raiului ceresc,
ȘOFRONICA: - Tu îl strânge-n brațe, tu îi fă altare,
AZURA: - Dulce Românie, asta ți-o doresc.
ROȘCOVANA: - Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
ȘOFRONICA: - Tânără mireasă, mamă cu amor!
AZURA: - Fiii tăi trăiască numai în frăție

ROȘCOVANA: - Ca a noptii stele, ca a zilei zori,
ȘOFRONICA: - Viața în vecie, glorii, bucurie,
AZURA: - Arme cu tărie, suflet românesc,
ROȘCOVANA: - Vis de vitejie, fală și mândrie,
ȘOFRONICA: - Dulce Românie, asta ți-o doresc!

Unul dintre bărbați va cădea însângerat în urma unui KO cu o lovitură de genunchi în bărbie. Fetele juisează de bucurie. Pierzătorul este tras însângerat afară de pe scenă.

TABLOUL 2.

ANA, MIHAI

Pe plajă noaptea, se aude marea, se aude în fundal muzică boemă. Un băiat și o fată stau îmbrățișați. Scena poate fi montată erotic, fără însă să devină vulgară. Cuplul de îndrăgostiți în apogeul flirtului.

ANA: - Deschide-ți aripile și zboară! Haide! Dă-i drumul! Deschide-ți aripile, dă-ți drumul și zboară! Adică, nu-ți da drumul, (*fata chicotind*) încă. Mai avem treabă. Haide pezevenchi! Deschide-ți aripile, ia-ți avânt și zboară! Zboară!
MIHAI: - Ești o ființă privilegiată! Ești spermatozoidul câștigător! Ești spermatozoidul câștigător dintr-o gașcă de spermatozoizi supercâștigători!
ANA: - Ești tot ce vrei să fii!
MIHAI: - Poți fii tot ce vrei să fii!
ANA: - Poți zbura!
MIHAI: - Pot zbura ca un cocor!
ANA: - Ești un cocor în zbor!
MIHAI: - Sunt tot ce pot să fiu!
ANA: - Pot tot ce vreau!
MIHAI: - Vreau tot ce nu sunt!
ANA: - Poți tu oare cât vreau eu?

Chicote, sărutări, mângâieri.

MIHAI: - Dar eu nu, nu știu ce vreau. Nu știu ce vreau să fiu. E absurdă faza asta.
ANA: - Ești deștept.
MIHAI: - Sunt, da.
ANA: - Talentat.
MIHAI: - Și-ncă cum!
ANA: - Ai potențial!
MIHAI: - Dacă zici tu.
ANA: - Ești o caricatură.
MIHAI: - O caricatură? Frumos, mă zgândări la orgoliu și acum mi-o servești la rece.
ANA: - O caricatură în sensul bun al cuvântului.
MIHAI: - Care-o fi sensul bun al cuvântului caricatură când taurul intră-n arenă?

ANA: - Ești foarte bun. Pe bune. Ești o caricatură în peisajul țării ăsteia. Chiar nu vreau să sune aiurea sau ceva, dar ești tot ce e mai bun în țara asta, în tineretul țării ăsteia.

MIHAI: - Mă rog, o scoți acum la vopsea.

ANA: - Crema cremelor.

MIHAI: - No bravo!

ANA: - Hai că nu glumesc. Îmi ești drag, de cum te-am văzut azi. Nu prea te potrivești în decor. Ești dintr-un anumit punct de vedere, un specimen endangered.

MIHAI: - Dangerous'!

ANA: - Pe cale de dispariție. Țărane!

MIHAI: - Pfoa! Dangerous', dangerous'!

ANA: - Acum nu trebuie să te chinui cu integrarea-n decor.

MIHAI: - Hai nu te supăra și tu acum din nimica. Oricum suntem decor.

ANA: - Ești iubitul meu și doar al meu!

MIHAI: - Mai ai niște vin?

Fata dă cu mâna prin nisipul răcoros după sticla de vin. Varsă un strop pe pantalonul lui. Râd amândoi și se sărută. Se aude marea.

ANA: - Eu de obicei nu prea beau vin. Dar roșu' ăsta îmi place mult.

MIHAI: - El nu prea însă.

ANA: - Cine?

MIHAI: - Erau pantalonii mei preferați.

ANA: - Cred că se cereau stropiți. Vrei să facem dragoste-n mare?

MIHAI: - O, da.

ANA: - Până la răsărit.

MIHAI: - Până la infinit.

ANA: - Acum nu te flata singur.

Băiatul își puse sacul de dormit, făcut sul sub cap, și începu să zumzăie melodia din fundal în timp ce admira cerul. Fata îi dă târcoale și se gudură ca o felină. Ca o tigroaică sigură de ea.

MIHAI: - Ce de stele! Ce de stele. Ce seară cu aer de Mediterană. Când cald, când ud, când răcoros. Prefer tot mai ud. Tot ud. Tot ce vreau. Tot ce vreau. Eu mai vreau o gură de vin.

Un cuplu trece pe lângă ei și își fac semne, observând în penumbră pe fată și pe băiat. El le închină trecătorilor sticla. Ei chicotesc și apoi se aurncă goi în apă.

MIHAI: - Eu am renunțat de mult la ambiții prostești. Știi cât m-am chinuit cu economia aia pentru examenul la facultate? „Utilitatea marginală scade progresiv până la saturație, doar dacă aceasta este satisfăcută în mod continuu și neîntrerupt.”

Fata râde și mârâie.

MIHAI: - Continuu și neîntrerupt donșoară!

O stea căzătoare.

MIHAI: - Eu sunt parte din această cremă a cremelor cremșniturilor zici. Și om mai fi câțiva. Om fi? *Pauză.* Om fi. Și la ce bun? Placa asta cu potențial, potențial, potențial, potențat. Mi-a ieșit deja pe nas potențialul ăsta. Potențialul potențial sau potențialul potent? *Pauză.* Nu ai ce să faci în țară. Eu cred că rămân la nemți. Da, sigur rămân. Nu mai vin aici. Ce să faci aici? Mhmmm.

Fata își ridică fața către el iar el își începe ritualul de gudurat. Erotismul poate fi nuanțat cu mișcări și balet din regnul animal. Trebuie păstrată limita sexuală și nicidecum să nu devină trivială. Climaxul e amânat.

ANA: - Asta clar. Nici eu nu mă mai întorc. Dar pentru tine vin până colo sus. Tu cobori până la mine?

MIHAI: - Unde?

ANA: - Jos.

MIHAI: - Unde jos?

ANA: - La Milano.

MIHAI: - Păi e și mai jos de Milano.

ANA: - Poți și la Milano să cobori jos.

MIHAI: - Aaaa.

Își schimbă poziția și el se gudură acum în jurul fetei ca un păun. Ea e în putere, el e în adorație.

ANA: - Mie-mi place să fiu model. Sunt liberă. Sunt frumoasă. Cunosc lume cum nu mi-am imaginat vreodată. Ditamai bogătanii. Dar eu nu mă dau după d-astea. Eu nu caut banii la un bărbat. Dar îmi place să mă facă să miaun ca o prințesă. *Pauză.* Deși mă mai iau unii de găsculiță. Eu îi las. Îmi văd de interes. Am scăpat. Văd lumea cu ochii. Am pielea răsfățată de parfum italian și satin franțuzesc. Mă scald în șampanii în secțiunea vi-ai-pi. Și să vezi tăntălăii de macaronari, care mai de care, să mi se zvârle la gleznișoare, la fâțișoare. Prințesă! *Pauză.* Toate fetele visează să fie prințese! Și voi cu toții sunteți atât de ușor de dus de nas. Facili voi bărbații! Habar nu aveți cât de ușor sunteți de păcălit! Dezarmați total.

Băiatul molfăie o ureche.

ANA: - Nu-ți fie grijă. Tu ești iubitul meu. Iubitul meu etern. Pentru noaptea asta, că mâine cine știe. Iubitul meu etern pentru noaptea asta. Sună bine. Mhmmm. Putere și libertate maximă. Ce bine că sunt frumoasă! Nu aș putea suporta să fiu urâtă. Mhmmm. Facili bărbații.

MIHAI: - Mai dă încoace vinul!

Ea îl încalecă cu fața la mare și cu spatele la el, ținându-și, într-un mod elastic, în același timp capul în palme. Lemnul troznește în focul de lângă ei într-un jar domolit. Ea ascultă marea, el își adâncește privirea în foc .

MIHAI: - Zici să fac ce vreau. Nu știu ce vreau! Copacul știe ce vrea. Încă din sămânță. Și acum, lemnul unui copac arde în foc domesticit. Carcasa lui întreține focul, acest element primar între elemente. Lemnul e ca un depozit al razelor de soare, pe care le-a inspirat o viață întreagă copacul. O oglindire a soarelui, ce ne-o lasă astă noapte cadou după moartea lui. Și cât și-a mai întins brațele după el! Un biet, statornic copac. Dar eu, aș putea să o ard încă o mie de ani și nu aș ști ce să vreau. Grea treaba asta cu potențialul. *Pauză.* Noi către ce ne întindem brațele, visele, gândurile și vorbele? Ce ar oglindi o combustie a vieții noastre la finele unei existențe atât de privilegiate? Crème de la crème! Ce va ieși? Va ieși lumină sau întuneric? Căldură? Sau oroare? Coșmar? Demoni? Labirint? Iubire? Sacrificiu? Sânge? Sare? Sarea de pe urmă a unor ambiții himerice puternic transpirate? Sarea năzuințelor noastre etern pline de speranță și etern deșarte. *Pauză.* Dacă aș lua tot peisajul ăsta, în care zici că nu mă potrivesc, decât ca o caricatură, aș lua toate înjurăturile, frustrările și mitocaniile dintr-o viață în București și le-aș pune la foc mărunțit, minut cu minut, comprimând totul într-un cărbune. Ar încălzi troznirea lui măcar pentru o secundă vreo găză peste 8000 de ani? *Pauză* Sau să iei cioantele celor ce s-au dorit, visat și ajuns vreodată baroni locali. Ce flăcări vor întreține oare sufletele lor?

Fata se întoarce în patru labe privindul dezarmant.

ANA: - Și roacher și poet. Vezi să nu ți se întoarcă fix în bot! *Pauză.* Poate te-oi vedea peste vreo câțiva ani taman șef de trib pe la vreo corporație.

MIHAI: - Dacă mă prinzi, zise el tot mai sacadat, îmi dau demisia pe loc și plec unde văd cu ochii.

ANA: - Pariu?

MIHAI: - Parol!

Ea sare asupra lui într-un sărut pasional. Se aruncă în mare. Apoi amândoi.

MIHAI: - Ah!

ANA: - Ah!

TABLOUL 3.

Scenă dansată. Strecuratul printre mașini, cabluri, tencuială căzătoare, șaormerii și rinoceri. Femei și bărbați.

TABLOUL 4.

FLORIN, GHEORGHE

Dialog. Sau monolog.

FLORIN: - Fă o poză! Privește-ți viitorul! Vino să-ți ghicesc în iris! Ia o zambilă să nu rămâi singur!

GHEORGHE: - Când eram singur, odată, m-am îndrăgostit. Sau eram pilit și credeam că eram beat. Vreo lună. Aveam nouăsprezece ani.

FLORIN: - Primăvară?

GHEORGHE: - Cu miros de trecut. Lipsea trecutul. Adică, nu exista trecut. Și totuși exista. Era acolo în zare la apus, deși nu fusese. De parcă anii douăzeci deja trecuseră. Măcar odată.

FLORIN: - Mhm. Primăvară. Se explică.

GHEORGHE: - Primăvară de munte. Și cu mirosul?

FLORIN: - Mirosul da. Miros sau gust? Miros cu gust. Gustul unui viitor incert, inexistent, care te taie la glezne.

GHEORGHE: - Viitorul trecut deja.

FLORIN: - Ciudat nu?

GHEORGHE: - Ciudat.

FLORIN: - Ciudat.

GHEORGHE: - Atunci am înțeles că timpul nu există.

FLORIN: - Nu există.

GHEORGHE: - Un sentiment puternic. Greu de descris în vorbe.

FLORIN: - Greu.

GHEORGHE: - Da, greu.

FLORIN: - Și eu am trăit acel gol în timp.

GHEORGHE: - Da? Pe uscat?

FLORIN: - Eram copil. Aveam vreo cinci ani. Stând sub plapumă și încercând să adorm mi-am dat seama că am uitat.

GHEORGHE: - Că ai uitat?

FLORIN: - Că am uitat. Așa, stând sub plapumă și cu nasul în bibliotecă, am uitat.

GHEORGHE: - Ce ai uitat?

FLORIN: - Tot.

GHEORGHE: - Tot?

FLORIN: - Tot. De unde venisem și de ce, ce se întâmplase, ce se va întâmpla.

GHEORGHE: - Tot.

FLORIN: - Tot. Și a rămas în loc sentimentul, golul de timp. M-am rugat în acea seară să îmi aduc aminte de acel moment. Măcar de el. De momentul în care am uitat. De momentul în care m-a înghițit.

GHEORGHE: - Te-a înghițit?

FLORIN: - Gheonoaia asta de lume. Care m-a înghițit. M-am rugat să îmi aduc aminte ca adult de acel sentiment, de acel gol în timp și spațiu, care le fentează pe amândouă. Și îmi amintesc. O bărcuță de amintire în oceanul de uitare.

GHEORGHE: - Frumos! Deci mă înțelegi.

FLORIN: - Păi românul e făcut să fenteze. Doar cum crezi că am supraviețuit atâtea mii de ani? Cu driblatul.

GHEORGHE: - Corect. Măcar că ne înțelegem.

FLORIN: - Măcar.

TABLOUL 5.

BEZNĂ, PĂMÂNT, CORU'

Doi băștinași în Kalahari:

PĂMÂNT: - Trebuie timp.
BEZNĂ: - Ce faci?
PĂMÂNT: - Merg treaba?
BEZNĂ: - Merg afacerile.
PĂMÂNT: - Merg.
BEZNĂ: - Merg?
PĂMÂNT: - În grafic.
BEZNĂ: - Ai proiecte?
PĂMÂNT: - Muncesc non stop.
BEZNĂ: - Nu ai timp?
PĂMÂNT: - Nu am timp.
BEZNĂ: - Nu ai timp.
PĂMÂNT: - Nu am timp!
BEZNĂ: - Nu ai timp!
PĂMÂNT: - Nu am timp de nimic. Alerg și în somn.
BEZNĂ: - Unde?
PĂMÂNT: - Între proiecte.
BEZNĂ: - Deci nu ai timp.
PĂMÂNT: - Ai timp?
BEZNĂ: - Cumperi?
PĂMÂNT: - Vinzi?
BEZNĂ: - Poate.
PĂMÂNT: - Mult?
BEZNĂ: - Poate.
PĂMÂNT: - Deci ai timp.
BEZNĂ: - Am.
PĂMÂNT: - Excelent!
BEZNĂ: - E tot ce trebuie.
PĂMÂNT: - Excelent! Cumpăr.

Oamenii deshidratați încep să își dea palme. Intră un grup. Mișcare în aglomerație. Cei doi încep să împartă palme mai vârtos pe obraz pe măsură ce se ciocnesc de membrii grupului. Păstrează o atitudine jovială. Oamenii se luminează după ce primesc palma și se opresc din vria nebunească făcând diferite acțiuni contemplative, Yoga, mănâncă o înghețată, se joacă cu copiii, se țin de mână, își înmoaie tălpile-ntr-un tufiș de iarbă, se relaxează într-un mod cât mai colorat.

CORU':

- Întoarce întodeauna și celălalt obraz!
- Pălmuește-ți picioarele și genunchii să alungi ielele!
- Și Sfântul Duh ciupește când se cuibărește.
- A făcut plici?
- Look for the bear necessities, the simple bear necessities, forget about the worries in your life!
- Foaie verde două paie, ia ciuleandra la bătaie!

Se încinge o horă pe Ciuleandra.

TABLOUL 6.

APA, SETEA

Lumânări multe puse peste tot. Două femei, de două vârste, le aprind mecanic pe măsură ce vorbesc. Una pe replică.

APA:	- Ai iubit?
SETEA:	- Te iubesc.
APA:	- Eu am iubit.
SETEA:	- Aprinzi și tu?
APA:	- Da, aprind.
SETEA:	- Un prinț.
APA:	- Un frumușel.
SETEA:	- Un Audi.
APA:	- Un tu.
SETEA:	- Un sor-ta.
APA:	- Un casă în Spania.
SETEA:	- O, nu.
APA:	- Un o.
SETEA:	- Un tata.
APA:	- Un mama.
SETEA:	- Un patriarh.
APA:	- Un erou necunoscut.
SETEA:	- Un președinte.
APA:	- Un recoltă.
SETEA:	- Un bun.
APA:	- Un rău.
SETEA:	- Mult rău.
APA:	- Destul.
SETEA:	- Și bun?
APA:	- Niciodată destul.
SETEA:	- Iar eu.
APA:	- Un tu, am zis.
SETEA:	- Vroiam să fiu sigură.

APA: - Am zis.
 SETEA: - Sunt cea,
 APA: - Pe care,
 SETEA: - O urăști.
 APA: - Cum iubești?
 SETEA: - Iubesc somonul și iubesc somnul.
 APA: - Iubești hreanul?
 SETEA: - Un hrean.
 APA: - Iubești șprițul?
 SETEA: - Un șpriț.
 APA: - Iubești orgasmul?
 SETEA: - Un orgasm. E important.
 APA: - Un unu pe zi
 SETEA: - Zi de zi.
 APA: - Un copii
 SETEA: - Un copiii copiilor.
 APA: - Ce le lăsăm de zestre?
 SETEA: - Un zestre.
 APA: - Un rai.
 SETEA: - Un autostradă.
 APA: - Un suspendată.
 SETEA: - Un gunoaie reciclate.
 APA: - Un bilet în Franța.
 SETEA: - Un haiduc.
 APA: - Ce haiduc?
 SETEA: - Așa, haiduc ca haiducii.
 APA: - Mai bine un cetățenie.
 SETEA: - Ce cetățenie?
 APA: - Un orice doar nu română.
 SETEA: - Un exod.
 APA: - Un selecție naturală.
 SETEA: - Un până la moarte.
 APA: - Un până la naștere.
 SETEA: - Un Doamne-ajută!
 APA: - Un Doamne-ți mulțam!

TABLOUL 7.

PĂDURE, NOROD, VIFOR, PECETE, URMA, CRENGUȚA, STÂNA, SALVĂ, IE,
MIERE, CEATĂ, PUȘCĂ,

Sufletele din purgatoriu sunt hrănite cu lumânările aprinse de cei intrați pe înserate și cinstiți cu apa și vinul căzut sau vărsat sau spart accidental. Câte un spart de sticlă din când în când. Sufletele își potolesc setea cu poftă de-a lungul conversației. Nu dau noroc.

PĂDURE: - Ce de lumânări!
 NOROD: - De ce or aprinde atâtea lumânări?
 VIFOR: - Lumânările sunt pentru voi.
 PECETE: - Pentru noi.
 URMA: - Lumânările sunt ca sufletele.
 CRENGUȚA: - Ca noi.
 STÂNA: - Sunt și suflete chinuite.
 SALVĂ: - Chinuite.
 IE: - Chinuite de dorință.
 MIERE: - Chinuite de viață.
 CEATĂ: - Sunt și dorințe chinuite de păcate?
 PUȘCĂ: - Sunt și.
 CEATĂ: - Sunt păcate dorințele?
 IE: - Sunt și.
 URMA: - Sunt și pierdute?
 CRENGUȚA: - Cine?
 URMA: - Sufletele, lumânările.
 VIFOR: - Sunt și.
 SALVĂ: - Sunt și lumânări ce încălzesc iadul?
 VIFOR: - Sunt și.
 IE: - Sunt păcate, dorințele unor suflete pierdute în întuneric?
 VIFOR: - Sunt și.
 MIERE: - Sunt și cele pierdute în lumină?
 PUȘCĂ: - Sunt și.
 PĂDURE: - Ce sprijină frisoanele în ceafă?
 SALVĂ: - Mai bine, ce se sprijină de ele?
 PĂDURE: - Fricile?
 VIFOR: - Și.
 STÂNA: - Fricile fricilor?
 VIFOR: - Și.
 NOROD: - N-auzi că și?
 CRENGUȚA: - Și fiare?
 SALVĂ: - Și.
 PECETE: - Demoni?
 SALVĂ: - Și.
 PĂDURE: - Vampiri?
 SALVĂ: - Și.
 IE: - Mâncători de măduvă?
 VIFOR: - Și.
 STÂNA: - Români?
 SALVĂ: - Și.
 NOROD: - Sugători.
 CEATĂ: - Mulți.
 PECETE: - Totul arde.
 PĂDURE: - Totul arde.

Suflutele încercuiesc pe unul pătat de sânge căruia de la început îi se varsă bătura din pahar. Paharul este fără fund. Setea îl încinge.

PECETE: - Sunt o lumânare?
VIFOR: - Ești o lumânare.
PECETE: - Sunt o lumânare.
SALVĂ: - Ești o lumânare.
PECETE: - Ce sunt?
CRENGUȚA: - Ești ce ești. Și aia ești.
PĂDURE: - Ești un glonț.
NOROD: - Ești aprins.
URMA: - Ești însetat.
PECETE: - Nu!
MIERE: - Ești o boală!
IE: - Nu ești de-al nostru!
CEATĂ: - Pleacă!
PECETE: - Nu!
MIERE: - Ești o flămânzeală.
PECETE: - Sunt o floare.
CRENGUȚA: - Nu ești floare. Lumina ta nu e bună la fotosinteză!
PĂDURE: - Nu! Nu!
SALVĂ: - Ești o săgeată otrăvită.
VIFOR: - O săgeată de durere.
PECETE: - Dar o durere ce înalță.
NOROD: - Cerul înspre pământ.
PĂDURE: - Ești o codiță.
CRENGUȚA: - O codiță împletită.
STÂNA: - O codiță de toporișcă,
IE: - Ca ciorbița de burtică,
MIERE: - Și sărmăluța în frunzuliță de viță.
CEATĂ: - Sau de vițică?
PECETE: - Sunt o floare, care caută soarele.
PĂDURE: - Ești un incendiu!
CRENGUȚA: - Un incendiu ce mănâncă pădurea.
PECETE: - Sunt un incendiu! Mâncați-mă!
PĂDURE: - Arde-ne!
CRENGUȚA: - Nu putem trăi fără arsuri!
URMA: - Suntem mii!
VIFOR: - Poezie!
SALVĂ: - Porcărie!
STÂNA: - Anarhie.
VIFOR: - Moarte?
PECETE: - Ficatul! Îmi arde! Îmi arde ficatul mă!
SALVĂ: - Arde da.
PECETE: - Arde ca pe plită.
IE: - E încins și miroase.

Unde permite locația merge și un fum de carne arsă. Chiar și mici.

PUȘCĂ: - Miroase a mici.
NOROD: - Ficăței.
CEATĂ: - Mititei! De când nu am mai mâncat!
PECETE: - Cușca e prea mică.
VIFOR: - E mică.
PECETE: - Ard!
SALVĂ: - Arzi. Arzi întru rugăciune!
PECETE: - Dar mi-am lăsat barbă!
PĂDURE: - Barbă!
CRENGUȚA: - Barbă!
NOROD: - Barbă!
CEATĂ: - Bărbi!
MIERE: - Bărbi!
VIFOR: - Trebuie arse!
SALVĂ: - Toate arse!
STÂNA: - Arde un suflet!
PECETE: - Ajutor!
MIERE: - Săriți! Arde un suflet!
CRENGUȚA: - A căzut un suflet!
NOROD: - Săriți măi!
STÂNA: - Arde un suflet!
PUȘCĂ: - Arde un suflet!
IE: - Arde un suflet!
PUȘCĂ: - Arde!
CEATĂ: - Arde!
PUȘCĂ: - Arde!
SALVĂ: - Arde!
PĂDURE: - Arde!
NOROD: - Arde!
VIFOR: - Arde mă!
SALVĂ: - Arde!

Pauză. Apoi o voce de femeie ca un robot.

- Rugăciunea dumneavoastră a fost înregistrată.

TABLOUL 8.

AZURA, ROȘCOVANA, ȘOFRONICA

Fetele cu posteroarele tricolor recită întoarse către public poezia „Tinerilor” de Nichita Stănescu:

AZURA: - Tinerilor, voi suavi lungani,
ROȘCOVANA: - existența voastră cea melodioasă
ȘOFRONICA: - iscălește farmecul acestor ani,
AZURA: - pâinea parcă-o face mai gustoasă.
ROȘCOVANA: - Ce-au visat bătrânii luptători,
ȘOFRONICA: - sângele jertfit să schimbe-o lume,
AZURA: - se împlini de zece ori
ROȘCOVANA: - și-i firesc acum ce-a fost minune.
ȘOFRONICA: - Chipeșă, de aceea, fantezia voastră
AZURA: - are-n ea un nu știu ce tulburător,
ROȘCOVANA: - pe crinul lunii cristalină glastră,
ȘOFRONICA: - pusă-i la fereastră-n văzul tuturor.
AZURA: - Și de-aceea, poate, primăvara
ROȘCOVANA: - mai curată-i și mai fragedă, prin ani.
ȘOFRONICA: - Vă privește-ndrăgostită țara,
AZURA: - tinerilor, voi suavi lungani.

TABLOUL 9.

MALACU', SFRIJIDU'

Scenă în care un malac măcelărește în pumni un sfrijid. Arcadă spartă și clipocind de sânge pe bot și haine. Același malac care a câștigat meciul de început. Sânge.

Aceiași doi. Posibil în altă ipostază. Sfrijitul îl atacă pe malac prin surprindere cu un șiș.

SFRIJIDU': - Jar mănânci!

I-a luat gâtul.

TABLOUL 10.

DOINA, DORU

Doamnă mai bătrână.

DOINA: - Tot la chiuvetă. Jumătate din viață am spălat vase. Măcar de-ar merge mai bine generațiilor tinere. Să fie ei sănătoși! Să-și facă o casă, să-și ia mașină că destul ne-am zdrobit pentru ei. *Pauză.* Generație peste generație, indivizi peste indivizi, perechi de mâini peste perechi de mâini, dacă te-ai născut român, ai datoria să speli de zor; la tot, începând cu imaginea țării tale. E jėjoasă rău. Cine-o murdări-o atâta, de trebuie curățată cu carnea? De ce nu o fi mai simplu? De ce nu vine simplu?

Domnul.

- DORU: - Simplu. Ia un zbor la Paris, sau oriunde, și o să ai impresia că ai plecat cu avionul de hoți. Mie mi-a furat unu' sanvișu cât am fost la budă. Mi-a luat sanvișu' de pe pe scaun domne' cât am fost la budă. Asta-i România! Țară de hoți. Ura!
- DOINA: - Bun simț. Nu mai știe nimeni ce e ăla bunul simț.
- DORU: - Care bun simț măi femeie? Tu nu vezi câtă ură este peste tot? Eu unul rămân perplex când văd câtă ură reciprocă e în noi.
- DOINA: - Tu mă urăști Dorule?
- DORU: - Haide măi, că eu te iubesc. Ziceam așa, de lume. Au înnebunit cu toții.
- DOINA: - Au înnebunit. Auzi, tu crezi că mi-ar sta bine cu silicoane?
- DORU: - Haide măi cioculeț, chiar așa. Ce-aș face eu cu silicoane la vârsta mea?
- DOINA: - Da' chiar așa. Atunci Botox?
- DORU: - Eh Botox, poate.
- DOINA: - Dar tu nu mă urăști atunci.
- DORU: - Nu. Dar românii se urăsc între ei.
- DOINA: - Eh, generalizezi și tu. E semn de senilitate. Ai grijă. Îți dau un Tanakan?
- DORU: - Măi femeie, tu iar mă scoți din țâțâni. Tu nu pricepi că toți se dau europeni, că ei au văzut și au făcut și au dres. Că România e o țară frumoasă, dar păcat că e locuită. Că toți sunt proști doar noi suntem breji și deștepți. Toți ne urâm.
- DOINA: - Eu te iubesc.
- DORU: - Toți ne privim cu tăiș. Cu ură. Pe stradă, în tramvai, în magazine, peste tot pe unde mergi vezi doar priviri cu ură. Și amăreală.
- DOINA: - Dar eu ți-am dat un cămin frumos. Și copiilor. Și nepoților. Ești tu supărat și vezi doar negru. E și frumos lăsat de la Dumnezeu. Doar că nu toată lumea îl vede.
- DORU: - Toată lumea își face garduri de ogradă. Primul lucru, își face gard. Asta e moștenire de la Hrușciiov.
- DOINA: - Și frumosul nu e pentru oricine. Păcat că nu vedem cu toții frumosul.
- DORU: - Așa ca țărani în ogradă, ne tragem garduri. Și ne închidem, așa, de ceilalți urâți, săraci, bolnavi, nebuni, politicieni sau români. Așa. Toți proști și doar noi deștepți.
- DOINA: - Ești supărat și tu.
- DORU: - Asta e viața noastră.
- DOINA: - Asta e soarta noastră.
- DORU: - Asta e.
- DOINA: - Asta e.

TABLOUL 11.

MIHAIL, MIHAI

Doi bărbați de vârste diferite.

MIHAIL: - Statutul necesită efort.
MIHAI: - Scara este lungă.
MIHAIL: - Statutul social este un dar, ce rareori se primește. Se lucrează. Se căleşte. Ca fierul, forjat.
MIHAI: - Treaptă peste treaptă peste treaptă peste treaptă peste treaptă peste treaptă peste treaptă peste treaptă.
MIHAIL: - Unde ți-e mintea? Fabulația este inamicul principal al dârzeniei.
MIHAI: - Cel mai frumos cuvânt dârz l-am auzit la un sârb. Femeia dârză. Așa zicea. Femeia dârză dă naștere bărbaților dârzi. Femeia cu buze dârze. Bun așa.
MIHAIL: - Dârz este doar omul ce înfruntă. Înfruntă tot. Și stihiiile.
MIHAI: - Stihiiile.
MIHAIL: - Demonul din el îi este rădăcină dârzeniei. Restul e pleavă.
MIHAI: - Pleavă.
MIHAIL: - Pleavă sub muchie de seceră.
MIHAI: - Tăiș.
MIHAIL: - Să ști că muchia de cuțit e ca funia unui funambul. Foarte ușor poți să cazi. Ai tot timpul potențialul unei căderi în masa plevei. Nimic mai trist și mai inutil ca omul fără voință.
MIHAI: - Omul dârz iese pe buzele dârze.
MIHAIL: - Statutul și funcția publică se forjează.
MIHAI: - Sau se cumpără.
MIHAIL: - Lasă mă. Atitudinea e totul. Vrei succes în privat, același troheu te paște. Miei sunt mulți. Întrebarea e dacă îți place să o încasezi sau să o tragi?
MIHAI: - Ich bin Lupuleine. Visul moare în gura ta.
MIHAIL: - Vise taică vise. Visele-s pentru lunatici. Auuuuuuuuuu!
MIHAI: - Eu vreau ...
MIHAIL: - Eu pot!
MIHAI: - Eu simt!
MIHAIL: - Eu știu!
MIHAI: - Eu iubesc!
MIHAIL: - Eu fut!
MIHAI: - Eu ea!
MIHAIL: - Eu el!
MIHAI: - Eu nu eu!
MIHAIL: - Eu noi!
MIHAI: - Eu frumos!
MIHAIL: - Eu pragmatic!
MIHAI: - Eu specie pe cale de dispariție!
MIHAIL: - Eu adaptat!
MIHAI: - Tu șobolan!
MIHAIL: - Tu fazan!
MIHAI: - Eu mor!
MIHAIL: - Eu trăiesc!
MIHAI: - Eu mor!
MIHAIL: - Asta-i viața! Tot ce-i frumos începe dar se mai și termină!

MIHAI: - Eu frumos!!
 MIHAIL: - Eu mai tare!!
 MIHAI: - Eu ajutor!
 MIHAIL: - Eu întind. Pot să întind.
 MIHAI: - Eu fior.
 MIHAIL: - Eu statuie.
 MIHAI: - Eu înghit.
 MIHAIL: - Eu schimb.
 MIHAI: - Eu accept.
 MIHAIL: - Eu vis întrupat.
 MIHAI: - Eu trăiesc.
 MIHAIL: - Eu îndrăznesc.
 MIHAI: - Eu liber.
 MIHAIL: - Eu puternic.
 MIHAI: - Eu modest.
 MIHAIL: - Tu modest?
 MIHAI: - Eu altruist.
 MIHAIL: - Tu altruist?
 MIHAI: - Eu rebel.
 MIHAIL: - Tu fraier.
 MIHAI: - Eu original.
 MIHAIL: - Tu papagal.
 MIHAI: - Eu jmecher.
 MIHAIL: - Tu miel. Ești doar o biată victimă. Hrană de sărbători.
 MIHAI: - Sfânt e trupul de miel.
 MIHAIL: - Ești o victimă.
 MIHAI: - Ești un tiran!
 MIHAIL: - Sunt realist.
 MIHAI: - Eu eu.
 MIHAIL: - Eu noi.
 MIHAI: - Tu voi.
 MIHAIL: - Noi nu tu. (*Pauză lungă*)
 MIHAI: - Părinte, ajutor!
 MIHAIL: - Te iubesc, fiule!

TABLOUL 12.

CORU'

Grup de oameni în parc.

- Românul s-a născut poet!
- Să-ți pun coaiele pe piept!
- Țigani din țigănie,
- Toți îmi poartă dușmănie,
- Că eu mă distrez,

- Și arunc cu banii.
- Asta nu rimează!
- E de bănuț ăsta, că nu prea e român.
- Auzi banc!
- Ia zi!
- Ști de ce nu sunt manele în Elveția?
- De ce?
- C-ăia-s neutrii. N-are dușmani.
- Haha!
- Haha!
- Deci ascultați la mine!
- I-auzi!
- Românul s-a născut cu țuca și sarmaua-n bot!
- Corect mă!
- Așa cum neamțul și japonezul s-au născut cu șurubul și șurubelnița-n mână.
- Dintre toate versurile de genu', noi ne-o merităm p-asta cel mai bine, frate.
- E beton.
- Păi apropo de nemți, când am fost ultima oară la Berlin și am intrat într-o crâșmă să beau o bere, într-un restaurant mic, gen afacere de familie, de-asupra barului scria cu litere de-o șchioapă: "Wer heute spart, hungert nur für die Erben!" (Cine economisește astăzi flămânzește numai pentru moștenitori!).
- Ce știe el nemțește!
- Bă, sincer, dacă ar fi să-mi aleg, mi-ar plăcea mai mult să mă nasc într-o comunitate care gândește astfel.
- Păi fii-tu e acolo nu?
- Da mă.
- Plec și eu mă.
- Unde mă?
- Italia, Spania. Văd eu. M-am săturat de haznaua asta. De cloaca asta de vecu public.
- Neamțul are, francezul are, ungurul are, austriacul are, italianul are, spaniolul are, belgianul are, toți are.
- Numa românul nu are.
- N-are. E sărăcie mare.
- E mitocani toți ăia de sus.
- Și niște hoți.
- Au furat tot din țara asta.
- Și încă fură.
- De la Ceaușescu n-a mai făcut nimeni nimic.
- Era mai bine pe vremea lu Ceaușescu.
- Du-te mă-n pula mea de-aici!
- Da mă, ascultă la mine.
- Hai las-o-n ciungă să se ungă.
- Toți are.
- Românul n-are nici când are. Are să ia bolizi nemțești la dodoașcă, da' nu face șosele; nici parcări. Să-i zgârie aurolacii bolidul'.

- Păi așa e românu' bă, el s-a născut cu țuica și sarmaua-n bot!
- Și românu' e mândru. Nț! Nu-i ajungi cu nasu' la aere.
- Daaaaa.
- Da' măcar suntem mândri și fuduli.
- Suntem, ce pula mea.
- Ce pula noastră.
- Mai ales când ne mai pune Dumnezeu mâna-n cap și ne mai pricopsim și noi.
- Nu mai ziceți mă, că nu găsești loc în străinătate ca la tine acasă.
- Toți te iau de țigan.
- Eee de parcă numa țiganii taie și fură. Nu mi-e rușine nici cu ai noștrii.
- Nu găsești omenie ca la români nicăieri.
- Da, românu' trebuie să se omenească, să se cinstească.
- Nu găsești. Se uită toți la tine ca la urs!
- Ca la lup.
- Păi nu suntem lupi?
- Suntem daci.
- Suntem valahi.
- Nu găsești frăție și omenie ca la români. Nu mai ziceți de rău, că nu-ți pune nimeni masă ca de sărbători ca la noi. Cu cele cuviincioase. Cu porc, cu sarmale.
- Asta e moșule, încă nu mi-a fost dat să înțeleg taina crăpelniței de sărbători, dar sunt certificat. Am un pancreas certificat: "Am supraviețuit Crăciunului și Paștelor în România".
- Da, ar fi bun ca slogan de țară: "România, land of tzouika and sarmaua".
- Haide moșule, că chiar mă enervezi. Ce sunteți așa bătuti în cap? Păi dacă suntem așa mândri și omenoși, de ce ne porcim țara în halul ăsta?
- Da mă ai și tu dreptate. Da' io am o boală și pe italieni și pe francezi.
- De ce mă?
- Dooooaaaa! Păi i-am văzut pe aia la noi în cluburi, cum o ard de parcă au dat iama la curve în Tailanda.
- Păi și n-au dat?
- Au dat?
- Băe, pe când orice altă națiune, cu care vrem să ne comparăm, ca doar mândri suntem, își păzește cu mare cinste valorile și virtuțile, noi petrecem până-n coșciug, ba chiar ne și cumpărăm locul în rai la alba-neagra. Uite mielu', nu e mielu'! Hahaha!
- Și de ce v-ați întors mă?
- Noa, că plecăm iar. Mare greșală să te întorci în București.
- O jampara națională în care toți mediocrii îți taie fața. Și toți ne obișnuim cu toată voma asta și o sugem de dimineața până seara.
- Mie chiar îmi place în București.
- Tăcem de mii de ani!
- Capu' plecat sabia nu-l taie!
- Chiar mai găsesc locuri frumoase în București.
- Vorba-i de argint, tăcerea e de aur.
- Io îi felicit pe cei ce pleacă!
- Bine mă!

- Îți felicit! Au curaj. Ce crezi că e de colo să reușești acolo?
- Reușești, dacă ești băiat deștept și îți vezi de treabă.
- Da, te respectă cineva?
- Te respectă toți, dacă ești corect.
- Bă ce nu înțeleg eu, e cum de pula mea corecții ăia cu spiritul lor civic și societatea civică sau cum pula mea îi zice, când vine aici se comportă ca jigodiile.
- Păi dacă noi ne vomăm unu pe altu', ce vrei să vină francezu' și să lustruiască la voma ta?
- Asta e! Noi ne batem joc. Normal să batjocorească și ceilalți.
- Bă, românii e deștepți mă! Păi știu eu pe unu care e director la o multinațională, sau pe altul matematician, altul e cu software-ul greucean între greuceni la americani.
- Da mă, plecați mă! Că plec și eu. Nu mai ai ce cauta în năpasta asta de România.
- Bă tu ști cât de patriot devii?
- Doooo, te ia așa un dor.
- De București? Io v-am zis că mie îmi place aici, chiar nu vă înțeleg.
- Și știu și eu pe mulți iubitori de țară. Sunt mulți, foarte mulți dintre ei.
- Deci sunt iubitori de țară când nu mai sunt în țară. Cum vine asta?
- O bere-n Cișmigiu.
- Eu unu mă bucur pentru care reușește. Îmi place de mor când se prind ăia ce repede le învățăm limba.
- Felicit țările de adopție a mării migrări românești! Au de câștigat creiere unul și-unul.
- Nu mai e combinație "să rămâi aici, să clădești aici, să refacem țara...".
- Zici România și tragi apa!
- Și ce faci? Copiii tăi o să mai vorbească româna?
- O să mai citească Eminescu, Nichita?
- O să mai cânte ei oooooo viațaaaaaa meaaaaa?
- Haha!
- Pula mea, nu știu. Poate ei da, da ai lor sigur nu.
- Zici România și tragi apa...
- Lasă mă româna celor ce rămân!
- Păi cine rămâne?
- Păi, cine sugă sau cui îi place să sugă.
- Toți fraierii.
- Amărăștenii.
- Bătrânii.
- Cine nu poate.
- Cine nu vrea.
- Naivii.
- Cine mai crede.
- Cine mai crede?
- Cine mai crede.
- Mai și!
- Mai și cozile de topor.
- Jartelele. (*Scuipă.*)

- Bă ce mă oftică, e cum de la ei se poate și la noi nu?
- Bă, acolo când dai pe jos o hârtie oricine te taxează. Așa de la obraz. Ei iubește asfaltu' pe care calcă mă. Și parcurile verzi.
- Nu e, că-s ei mai breji.
- Bă, 200 de ani de democrație în plus. Tț! E alt materialul.
- Ce?
- 1789 – 1989.
- Care mă?
- Francezii mă.
- Corect mă.
- Ce le are doxatu'.
- Băi, ști care e treaba, românii se descurcă singuri. Fiecare pe cont propriu.
- Pe cont propriu.
- Te cred pe cuvânt, că unu' n-ar ieși în stradă până nu pute cangrena.
- Nu iese mă nimeni. Că le e frică.
- Le frică și sunt tumefiați! Suntem un popor de tumefiați! Tumefiați pe memorie, pe orgoliu, pe coaie, pe ce vrei tu. Pe mândrie.
- Românul' e mândru mă.
- Bă tu te crezi cerb? Urs? Zimbru? Vreun vultur? Vreun șoim? Tu nu vezi că tot complexu' ăsta național cu fițe?
- Trițe fițe.
- Pe bază de fițe. De fițe și tupeu.
- Bă, mă mai întrerupi mult? Toată opulența asta este complexul mândriei imature a unuor carcalaci frate. Te crezi zmeu, dar ești un amărât de șoarec, care nu scoate capu' din vizuină și se cacă pe el bobite, decât să zică vreodată cumva, ce nu-i convine.
- 50 de ani de comunism măi copile. Nu-i de șagă!
- Bine mă tataie, da ăsta cât are? Tu câți ani aveai mă la revoluție?
- 8
- Da' tu?
- 5
- Da tu?
- Eu nu eram nici născut șefu'.
- Păi voi ce pula mea așteptați mă? Voi ați fost tumefiați de comunism? Voi ce scuză aveți?
- Toți românii sunt proști, mai puțin eu, nu-i așa? Ce ușor e să judeci.
- Eh, măcar vom supraviețui, nu-i așa? Și la războiul atomic.
- Românii e talentați mă!
- Doaaa!
- Clar! Parcă sunt bătuți în cap, mă, străinii. Francezii învață 10 ani engleză și o vorbesc de te zgârie pe timpane.
- Asta e mă. Românul' are ureche muzicală. Le prinde din zbor.
- E poet românul', ce mai!
- Românul' s-a născut poet!

Toți.

- Pune-ți coaiele pe piept!

TABLOUL 13.

CORU'

- Iubitului conducător la doăj' de ani de la popor!
- Ți-am tăiat capu'!
- Am tăiat capu' balaurului!
- L-am răpus lovind cu ură nestăvilită în jugulara lui!
- Cu tăișul gloanțelor am despicaț gâtulejul dihaniei la gât.
- Am decapitat bestia îndepărtându-i capul de corpul plin de solzi.
- Tăișul a despicaț gâtul balaurului, acolo unde solzii încetau să mai susțină invincibila armură.
- Acei solzi duri.
- Solzi duri și rebeli, aidoma celulelor canceroase.
- Solzii s-au repezit în trunchi.
- Solzii au tăiat capul și acum se înmulțesc la infinit pentru a-i lua locul.
- Zeci de capete i-au luat locul.
- Solzi troieni.
- Mii de capete i-au luat locul.
- Solzi topor.
- Solzi ușor de bărbierit.
- Solzi flămânzi.
- În ochii balaurului, ce lucesc a parchet,
- În căpățâna desprinsă de corp
- Și înfundată-n șanț,
- Transcede
- Catrenul
- Perpetuu al tragediei.
- Al tragediei României!
- Pentru țară despot fu!
- Și solzii de zor l-au făcut!

TABLOUL 14.

ROȘCOVANA, ȘOFRONICA, AZURA

Fetele în pantalonii strâmți de sport tricolori intră lent în scenă și se așează pe biciclete. Important e că de data aceasta nu mai pedalează. Se șterg de sudoare, butonează la mobil, își aranjează părul etc.. Rămân cu spatele la public și eventual dialoghează pasându-și replicile, astfel dezvăluind profilul. Schimbă replica de la o strofă la alta. Se mai uită și în tavan din când în când. Numărul de cuvinte pe replică poate alterna în funcție de voința ritmică a regizorului.

ROȘCOVANA: - Când diavolul și Dumnezeu te iubesc,
 ȘOFRONICA: - Ești corp de leu, viu,
 AZURA: - Vâslit zbanghiu
 ROȘCOVANA: - Între neghiobie și femeiesc.
 ȘOFRONICA: - Când diavolul și Dumnezeu te sărută,
 Azura: - Pe frunte, pe tălpi, pe piept și pe burtă,
 ROȘCOVANA: - Viața se naște vulcan,
 ȘOFRONICA: - Clocotind cazan sub al tău ocean.
 Azura: - Când diavolul și Dumnezeu se iubesc,
 ROȘCOVANA: - Lumină de soare zămislesc,
 ȘOFRONICA: - Și ochiul din nor,
 Azura: - Răsare-n copacul zburător.
 ROȘCOVANA: - Ca mănunchi de emoții,
 ȘOFRONICA: - Cu speranțe ca hoții,
 Azura: - Stingi viață, răsând fricii în față,
 ROȘCOVANA: - Când diavolul și Dumnezeu te răsfață.

TABLOUL 15.

CHELU', GRASU'

Doi bărbați la birou fumând. Un grup de băieți și fete în genunchi în fața lor cu toții la felație.

CHELU': - Grasule!
 GRASU': - Da mă Chelule!
 CHELU': - Ce limbi aspre au vomele ăstea!
 GRASU': - Niște sclavi dă-i în pula mea!
 CHELU': - Niște vome.
 GRASU': - Niște vome vomate.
 CHELU': - O nație de vome. Numa' bune de cules.
 GRASU': - Ce limbă aspră ai și tu mă Chelule, mă!
 CHELU': - O nație de limbi.
 GRASU': - De limbi date-n gât mă Chelule. Așa stă treaba. Eu ți-o dau în gât, tu le-o dai în gât la alte proaste, și toți tăntălăii o iau la gingie. Că așa e frumos să fie! ăstea-s legile naturii. Ascultă la mine!
 CHELU': - O nație de muiști!
 GRASU': - Ascultă la mine, românul nu are mă, nu apreciază el fițe d-astea culturale și poezii. Românul e ca un porc! Merită să-i dai doar căcat. Că dacă-i dai castane, face ciroză.
 CHELU': - O turmă de vome. Să le dăm vome!
 GRASU': - Voma la vomă trage.
 CHELU': - Auzi Grasule!
 GRASU': - Da mă Chelule!
 CHELU': - Mai vindem și noi ceva?
 GRASU': - Vindem tot, tăiem tot.

CHELU': - Cât să le cerem mă?
GRASU': - Pă ce?
CHELU': - Pă vomele ăstea?
GRASU': - Păi cât poți să ceri?
CHELU': - Vreo douățtrei de milioane.
GRASU': - Pe mă-ta?
CHELU': - Pe mă-ta.
GRASU': - Cere, dă-i în pula mea!

TABLOUL 16.

Vânătorii de alimente. Scenă tribală dansată. Alegorie amuzantă a degradării funcției masculine.

TABLOUL 17.

Doi în două birouri cubicle față în față. Căști pe cap cu microfon, butonează. Un ecran în spate proiectează conversația în format de messenger.

ALEX: - Ejti?
MIHAI: - Sssup pigfuckere?
ALEX: - Ce faci sconcsule?
MIHAI: - Chesche tu fe?
ALEX: - Uite o ard pe aici.
MIHAI: - Si eu.
ALEX: - Beau o cafea sa-mi revin. Alea alea.
MIHAI: - Si eu de-abea ma trezesc.
ALEX: - Bre, ce greucenie am tras aseara!
MIHAI: - Da frate. ROTFL! =)) =)) =))
ALEX: - =))
ALEX: - La cât ai aj?
MIHAI: - Pa la 5.
ALEX: - Nu mah, la biro.
MIHAI: - Acu vreo 10.
ALEX: - Ej prost? E unu!
MIHAI: - Da mah. Știu.
ALEX: - Ca nu te vazui de dimineatza la tzigare. Nici la miting.
MIHAI: - Coelho, m-am destupat aseara!
ALEX: - Mistretzu-n tufish?
MIHAI: - Marmota-n papuris all the way!
ALEX: - Urcat namolu la deal?
MIHAI: - Tot malu!
ALEX: - :)) LOOOOOOL
ALEX: - Vai! Dihorule!
MIHAI: - Ceva de zile mari.
ALEX: - Cu cine?

MIHAI: - Da mah, asa de nebun.
ALEX: - Dupa ea?
MIHAI: - Mhm, are un shou de moda in Italia si o ardem in 5 stele.
ALEX: - Pai ia-ti si tu un medical ca tot boboru.
MIHAI: - Ntz. Demisia!
ALEX: - Pe prafu asta?
MIHAI: - Demisia si plec cat vad in lume cu ochii.
ALEX: - Dupa ea?
MIHAI: - Promisiune mai veche. Iti zic eu. PLM o viata are omu.
ALEX: - Ce tampit ejti! Hai ca mor de curiozitate acuma.
MIHAI: - Brici.
ALEX: - Tzatta de matza. Hai tzine si tu capu sus din baltutza de salivah.
MIHAI: - Haidi pa!
ALEX: - Ciaules coelho.

TABLOUL 18.

ANA

O fată vorbește tremurând în întuneric. E gravidă. E fata din scena de dragoste de la început. Tremură sacadat.

ANA: - Flori carnivore supradimensionate. Câmp uriaș de flori carnivore supradimensionate de formă ovală. Oameni înăuntru. Când se închid, dinții lor lasă să se întrevadă albinoasele fețe și contorsionatele siluete de oameni-hrană. Câmpuri imense de flori supradimensionate, ce se hrănesc cu carnea și visele a mii de oameni. Mii și zeci de mii de oameni, care dorm un somn adânc. Somnul unei vieți de consum, visul aievea al unei vieți trăite în vârful lanțului trofic. Capcane pentru suflete. Vise proiectate pe corpul Europei. Consum pe împrumut. Viață sacrificată peste viață sacrificată peste viață sacrificată. Câmpuri infinite de flori carnivore supradimensionate pentru oameni-gâze.

TABLOUL 19.

BĂTRÂNUL, TÂNĂRUL, BĂTRÂNA

Un bătrân mai senil și un tânăr. Beau un pahar de vin după o masă de Paște, ca la români, ce-i drept, mai modestă. Au rămas singuri și bătrânul vorbește cu o luciditate stranie.

Tânărul:

TÂNĂRUL: - Mai vrei o gură?

Domnul:

BĂTRÂNUL: - Ce?

TÂNĂRUL: - Mai vrei o guriță de vin?

BĂTRÂNUL: - Nu. (*Pauză*)

TÂNĂRUL: - Deci ziceai c-ai fost curier.

BĂTRÂNUL: - Eh. (*Pauză. Bătrânul termină de mâncat un covrigel*) Așa să-ți închipui, alergând pe un câmp deschis, făcând zig-zag-uri, la șuieratul gloanțelor, le ve-, vedeai, vedeai gloanțele, trasoarele. Ști ce-s alea trasoare? Gloanțe trasoare? Gloanțe luminoase.

TÂNĂRUL: - Trase noaptea.

BĂTRÂNUL: - Să trag în timp de noapte. (*Bătrânul face un joc de mâini stânga-dreapta, încercând să înceapă o idee. Se răzgândește și își aranjează ochelarii. Apoi continuă, terminând de mestecat*). Ordinul era ordin. Trebuia să merg până la următorul comandament de batalion. Sau de regiment. Când erai trimis cu ordin, „atacați dimineața la orele patru”, și trebuia ca tu de la orele doispe să ajungi până la orele patru, la dracu-n praznic, să tranzmiți ordinul. (*Pauză, apoi bătrânul continuă*) La orele patru dimineața, să-ncepea șuieratul gloanțelor, atacul inamicului. Să ataca inamicul, săream din groapă-afară, și fuga, pă câmp, prîntre gloanțe. Ția trăgeau, tu trăgeai. Ția mureau, noi trăiam. Până picam jos și noi. Care pica. Care nu (*pauză*) să întorcea la regiment. După o noapte două de atac, erai trimis în rezervă.

Intră doamna.

BĂTRÂNA: - Eeeei, dar nu puteți să stați decât cu patru lumini aprinse? Atâtea becuri. Una nu v-ajunge? Auzi, să vă mai spun ceva. (*Vorbind către bătrân*) Hai la culcare țucu-te! Aicea-ni e patul făcut. (*Către tânăr*) Mai întreabă-l tu, că ți-o spune și ce-a mâncat de copil, dar n-a ști să-ți zică cu cine-o stat pă bancă adineaori.

BĂTRÂNUL: - Pofitim? *se încruntă bătrânul.*

Doamna se întoarce la spălat vase după ce remarcă subtilul protest din partea domnului..

TÂNĂRUL: - Și ce gândeai în acele momente când erai sub foc inamic?

BĂTRÂNUL: - Mă copile (*râde bătrânul*), pă front omul nu să gândește. Omul pă front nu să gândește. Omul pă front îi animal. Animal inconștient. Expus. N-ai ce face. Norocul tău dacă scapi. Dacă nu, te-ntorci, cu cracii-n sus și trec alții păstă tine, te calcă-n picioare. Nu ține cont că mai trăiești sau ești mort. Pă front n-ai, n-ai vreme de așa ceva. De-asemenea acte de caritate, să îți ajuți un coleg căzut la pământ. Să stai, să-l ridici, să vezi dacă trăiește sau e mort. Că tu ai un ordin. Trebuie să-naitezi cu arma în bandulieră sau în atac și ciac, ciac, pac, pac. Asta-i viața. Frumoasă. E viață frumoasă. Viață și moarte. Ai noroc, trăiești, n-ai noroc, cchîrrcc! Te-ntorci cu burta-n sus, sau dacă ai norocul, la prima groapă, când să sari în groapă, vezi că-i ocupată. Adică simți că-i ocupată. Te apleci fain frumos, ridici cetățeanul care era mort în groapă, îl țapai de-o parte, te

băgai tu în ea, în groapă, și așteptai ordinul de atac. Și mereai. Să duci mesajul. (*Pauză*). De câte ori trăgeam din groapă morți, erau, morți. Da erau morți și erau morți în groapă. N-aveai ce face, să stai tu lângă el, să-l suflii sau ajuți. N-aveai cum. L-ai tras din groapă, te-ai băgat tu-n ea, ca să ... tu trebuie să trăiești. Mortu-i mort. N-ai treabă cu el. Tu trebuie să-ndeplinești ordinul. Pântru țară.

TÂNĂRUL: - Pentru țară?

BĂTRÂNUL: - *Pauză*. Pântru țară. *Pauză*. Deși era ordin bun, sau nebun, dar era ordin. Am avut norocul. Am înfruntat un război, nu l-am provocat io, nici nu l-am finanțat io. Am fost obligat.

TABLOUL 20.

CORU'

Un grup mare. Toți stau ca brazii. O fată strigă:

- I-auzi, i-auzi!
De ești gazdă sănătoasă
Și ți-e rădăcina groasă,
De îți șade gându-coasă
Și respiri adânc în casă,
Am venit la colindat
Cu un foșnet de păcat,
Și în troznet de durere,
A pădurii în cădere,
Colindul codițelor
Și cozilor de topor!
I-auzi, i-auzi!
Unu, doi, trei și!

Întreg grupul răspunde în cor militar:

- Leru-i ler și-i frig și ger,
Voi codițe de stingher
Din mămică de cucută
Toți dacii o să vă fută!

TABLOUL 21.

CORU'

Fetele în pantaloni de sport tricolori se întorc pe scenă. Își lasă timp pentru instalatul ustensilelor, apoi încep să pedaleze din nou cu posterioarele la public. Grupul pădure rămâne. Fetele recită alternând de la una la alta după fiecare cuvânt în crescendo poezia lui Vasile Romanciuc.

- Supraviețuitori
- În
- Pustiu,
- N-am
- Murit
- Ne-am
- Hrănit
- Cu
- Rădăcini
- De
- Cuvinte.

Repetă de mai multe ori, tot mai ritmat, în crescendo. Pădurea începe să îngâne și ea. Se aude troznet de copaci căzând. Din când în când mai cade câte un membru din grup, și se descrie tăierea și eventual aruncarea lui în foc. Complementar se aude troznet de flăcări în funcție de opțiune. Unii copacii se ridică și pleacă buimaci. Sau zboară. Sau ard. Oricare ar fi preferința regizorului, scena este în ton cu drama copacilor în fața unei dezpăduriri.

- Supraviețuitori
- În
- Pustiu,
- N-am
- Murit
- Ne-am
- Hrănit
- Cu
- Rădăcini
- De
- Cuvinte.

Treptat toată lumea ajunge să recite în cor, repetând strofa de multe ori. Forte. Fortissimo. Toată lumea până ce ultimul copac este consumat. Se termină în apogeu. Până ce rămâne un ultim copac în picioare luminat. Toți recită

- Supraviețuitori
- În pustiu, n-am murit -
- Ne-am hrănit
- Cu rădăcini de cuvinte.

Ultimul cade. Cortina cade.

-Gata poezia-

Pentru regizori:

« Te-ai făcut subțire și prelung, și-un sentiment ciudat te doare, și ești mândru, și ți-l porți pe umăr ca pe-un șoim de vânătoare »

Piesa asta este pentru « cei ce cuceresc lumea cu penelul » sau cuvintele, pentru « o herghelie de mânji cu coame rebele », ce au curajul să vrea să înțeleagă.

Alergați liber pe corpul piesei și imaginați-v-o pe sufletul vostru!

Mulțumesc!

Bogdan Alexandru Popescu

martie – iunie 2010